

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/11/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121208070
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3121208070.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcov 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D., E. XX/X, 2/ F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. C. G., H. XXXX/XX-XX, 3/ I. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. K., K. XXX, všetkých zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Marek Doktor, s. r. o., so sídlom Trenčín, Legionárska 7735/31B, IČO: 52 536 891, proti žalovanému LIAD s. r. o., so sídlom Nové Zámky, Nitrianska cesta 68, IČO: 36 737 216, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Timoranská & Štofková s. r. o., so sídlom Nové Zámky, Pribinova 9, IČO: 36 813 401, na strane žalovaného za účasti intervenienta KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, zastúpeného JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8/A, o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 21C/24/2022 – 124 zo dňa 24. októbra 2022 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcom 1/ až 3/ **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 15 000,- eur, žalobcovi 2/ sumu 10 000,- eur a žalobcovi 3/ sumu 10 000,- eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobcom 1/, 2/ a 3/ voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobcovia sa domáhali, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 25 000,- eur, žalobcovi 2/ sumu 25 000,- eur a žalobcovi 3/ sumu 25 000,- eur z titulu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu smrti L. M. B., manžela žalobkyne 1/ a otca žalobcov 2/ a 3/, ku ktorej došlo dňa 10.04.2020 v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej dňa 03.02.2020 N. O., ktorý ju spôsobil pri výkone svojho zamestnania ako zamestnanec žalovaného. Súd z vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav: Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/20/2020 zo dňa 04.02.2021 bol obžalovaný N. O. uznaný vinným za to, že dňa 03.02.2020 v čase o 17:10 hod. viedol po ulici Obrancov mieru v meste Dubnica nad Váhom, po ceste I. triedy číslo I/61 v smere od Ilavy do mesta Trenčín, nákladné motorové vozidlo zn. Renault P. I., EČ: C., pričom sa nevenoval dostatočne situácii v cestnej premávke, nedal prednosť chodcovi prechádzajúcemu cez priechod pre chodcov a pri budove Strednej priemyselnej školy narazil pravou prednou časťou vozidla do chodca L. M. B., ktorý následkom nárazu utrpel zlomeninu oblúka XI. hrudného stavca, čiastočné vyklbenie medzi XI. a XII. hrudným stavcom, zlomeninu priečných výbežkov I. až IV. bedrového stavca, zlomeninu priečných výbežkov I. až III. bedrového stavca vľavo, zlomeninu trňového výbežku stavca Th10 bez posunu, aneurizmu

zostupnej aorty poúrazovej v oblasti Th11-12, zmliaždenie pľúc vpravo, zakrvácanie do podhrudničnej dutiny obojstranne viac vpravo, zlomeninu IV. - VII. rebra v axilárnej čiare vpravo s posunom, zlomeninu V. - XII. rebra v skapulárnej čiare vpravo s posunom, tržnú ranu v temenno-záhlavnej oblasti vpravo a zmliaždenie v temenno-záhlavnej oblasti vpravo, na následky ktorých dňa XX.XX.XXXX zomrel, a obvinený svojim konaním porušil ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno c), písmeno f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov tým, že sa nevenoval plne vedeniu vozidla, nesledoval situáciu v cestnej premávke a nedal prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádzal cez priechod pre chodcov. Inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a čin spáchal závažnejším spôsobom konania, porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody 2 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 3 roky, zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu 4 roky. Pre potreby trestného konania bol spracovaný znalecký posudok znaleckej organizácie Avocare s.r.o.. Podľa znaleckej organizácie vodič N. O. jazdil s vozidlom Renault bezprostredne pred vznikom dopravnej nehody v nočnej dobe, po mokrej, čiastočne šmykľavej asfaltovej vozovke na ulici Obrancov mieru v obci Dubnica nad Váhom, smerom ku križovatke s ulicou Partizánska rýchlosťou v = 35 až 40 km/h, kde narazil na prechode pre chodcov do chodca M. B.. Prehliadnutím chodca na priechode pre chodcov, nevenovaním dostatočnej pozornosti situácii v cestnej premávke, možno z technického hľadiska jazdu vodiča vozidla Renault, N. O., považovať za technicky nesprávnu a kolíznú. Q. M. B. vstúpil na vozovku ul. Obrancov mieru v obci Dubnica nad Váhom na riadne vyznačený a osvetlený priechod pre chodcov a pohyboval sa zľava doprava v takom čase, že vodiča vozidla Renault, N. O. svojim konaním obmedzil, ale poskytol mu v danom čase a pri danej vzdialenosti dostatok času na zníženie rýchlosti a na zabránenie vzniku dopravnej nehody. S najväčšou pravdepodobnosťou chodec po vstupe na priechod pre chodcov nemonitoroval situáciu na križovatke vpravo a pokračoval v pohybe po priechode pre chodcov, čo z technického hľadiska nie je možné považovať za optimálne a správne. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 11 a § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka a § 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uviedol, že v danej veci boli žalobcovia manželka a synovia obete dopravnej nehody a vodič motorového vozidla bol zamestnancom žalovaného a k dopravnej nehode došlo pri výkone jeho pracovnej činnosti. Bola teda daná aktívna aj pasívna legitímácia strán sporu. Zásah do práv žalobcov bol preukázaný už samotným právoplatným odsúdením vodiča motorového vozidla N. O. v konaní Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/20/2020, v ktorom bol uznaný vinným z prečinu usmrtenia, keď ako vodič spôsobil z nedbanlivosti dopravnú nehodu, následkom ktorej manžel žalobkyne 1/ a zároveň otec žalobcov 2/ a 3/ zahynul. Súd bol v zmysle § 193 Civilného sporového poriadku viazaný právoplatným trestným rozsudkom, ktorým bolo ustálené, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. V zmysle konštantnej judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 223/2016 zo dňa 26.1.2017, R 22/1979) bol súd viazaný aj vinou v zmysle jej právnej a skutkovej zložky ako aj formou zavinenia. Viazanosť sa vzťahuje na právnu aj skutkovú časť výroku o vine, právnu kvalifikáciu skutku aj formou zavinenia. Konanie vodiča motorového vozidla bolo právoplatným trestným rozsudkom súdu vyhodnotené ako nedbanlivostný trestný čin a je teda zrejmé, že zásah do osobnostných práv žalobcov, do práva na ochranu súkromia a rodinného života bol neoprávnený. V trestnom konaní súd vychádzal aj zo znaleckého posudku znaleckej organizácie Avocare s. r. o., podľa ktorej vodič nevenoval dostatočnú pozornosť situácii v cestnej premávke a prehliadol chodca na prechode pre chodcov. Pre účely určenia výšky nemajetkovej ujmy súd považoval za podstatné aj konštatovanie znaleckej organizácie, podľa ktorého chodec L. M. B. sa pohyboval na prechode pre chodcov a aj keď svojim konaním obmedzil vodiča N. O., mal tento dostať času nehode zabrániť, ale na druhej strane chodec pri vstupe na prechod pre chodcov nemonitoroval dostatočne situáciu vpravo, pokračoval v pohybe, čo z technického hľadiska nemožno považovať za optimálne a správne. Protiprávnym konaním zamestnanca žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do práv žalobcov na súkromie ako jedného z osobnostných práv fyzickej osoby, keď právo na súkromie zahŕňa aj právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, keď súčasťou súkromného života je tiež život rodinný zahrňujúci vzťahy medzi blízkymi príbuznými, a to bez ohľadu na to, či spolu trvale žijú alebo nie. V tomto prípade daný zásah predstavuje smrť manžela žalobkyne 1/ a otca žalobcov 2/ a 3/. Z dokazovania vyplynulo, že vzťahy medzi nebohým a žalobcami boli dlhodobo dobré, rodina bola súdržná, bez konfliktov, jej členovia si vzájomne pomáhali, trávili pravidelne spolu voľný čas. Žalobkyňa 1/ prežila s nebohým manželom 52 rokov a hoci obaja vzhľadom na pokročilý vek neboli v dobrom zdravotnom stave, ktorý ovplyvňoval ich možnosti, boli si vzájomne oporou a v rámci možností pomáhali jeden druhému. Nebohý manžel bol schopný zvládnuť bežné nákupy, toto žalobkyňa 1/ sama nezvláda a je odkázaná na pomoc detí. Pri finančnom zabezpečení domácnosti bolo významné, že sa na ňom

podieľali dvaja. Samotná žalobkyňa má v tomto smere významne zhoršenú situáciu a v prípade väčších výdavkov je opätovne odkázaná na pomoc detí. Hoci vzhľadom na vek spoločná budúcnosť žalobkyne a nebohého manžela bola určitým spôsobom obmedzená, o to viac zasiahla žalobkyňu 1/ nečakaná smrť manžela. Nebohý manžel bol mimoriadne dôležitou osobou v živote žalobkyne 1/, jeho smrťou došlo k nenapraviteľnému pretrhnutiu ich vzájomných väzieb, žalobkyňa 1/ stratila definitívne možnosť dožiť svoj život v spoločnosti celoživotného, dlhoročného partnera. Každá iná osoba by vnímala túto stratu za závažnú ujmu. Závažná ujma, i keď v inej intenzite, nastala aj v prípade žalobcov 2/ a 3/, synov obeť dopravnej nehody. Aj keď v pomerne mladom veku odišli zo spoločnej domácnosti s rodičmi a založili si vlastné rodiny, boli finančne nezávislí, nadviazali citové väzby s partnermi a deťmi, stratili otca, ktorý bol od ich detstva pevným bodom v ich živote, ku ktorému mali láskyplný vzťah, ktorý im bol vzorom. Vzťah oboch synov k otcovi bol dlhodobý intenzívny, otec ich od detstva podporoval v ich aktivitách, bol ich radcom, keď to potrebovali, v rámci možností obaja s rodičmi trávili veľa času. Otec v ich živote hral nezastupiteľnú rolu, ktorá sa nedá nahradiť. Synovia s oboma rodičmi tvorili fungujúce rodinné spoločenstvo s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami, pričom predmetná tragédia zasiahla do ich životov zásadným spôsobom a nenávratne tak pretrhla silné citové väzby, v dôsledku čoho stratili možnosť realizovať a ďalej rozvíjať rodinný život s manželom a otcom. Súd tak po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba bola čiastočne dôvodná a vzhľadom na závažnosť a intenzitu ujmy a okolnosti, za ktorých k vzniku ujmy došlo, priznal všetkým žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy vo výške uvedenej vo výroku I. a v zostávajúcej časti žalobu zamietol. Žalovaný vzhľadom na okolnosti dopravnej nehody a trestného stíhania navrhol zväziť zamietnutie žaloby, čo súd neakceptoval. Okolnosť, že odsúdený vodič svoj skutok oľutoval, uznal vinu a spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, nemala žiadny vplyv na vznik a závažnosť nemajetkovej ujmy žalobcov, okolnosť, že pozornejším správaním chodec, obeť dopravnej nehody, mohol nehode zabrániť, súd zohľadnil pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Intervenient poukazoval na potrebu prihliadať na maximálnu možnosť odškodnenia obetí násilných trestných činov. Právna úprava tohto odškodňovania nie je v danej veci záväzná, dáva len možnosť porovnania obdobných následkov. Súd sa touto úpravou neriadil, ale možno konštatovať, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy sa nevymyká zásadným spôsobom z tohto rámca a tiež sa zásadným spôsobom nelíši od náhrad, poskytovaných súdmi v obdobných prípadoch. O náhrade rov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP. Uviedol, že Občiansky zákonník nevymedzuje hranicu pre určenie výšky relatívnej náhrady za nemajetkovú ujmu a výšku náhrady určí súd podľa svojej úvahy. Zohľadniac procesný výsledok v konaní, keďže žalobcovia mali vo veci úspech len čiastočný a rozhodnutie o výške záviselo od úvahy súdu, pričom treba rozlišovať čo je základné a čo je sprevádzajúce (nález Ústavného súdu ČR. III/170/99), keď za základné treba považovať, že do práv žalobcov bolo zasiahnuté, škoda bola spôsobená, pričom výška plnenia závislá na úvahe súdu je druhotná, je v súlade so zásadou spravodlivosti a v súlade so satisfakčnou funkciou nemajetkovej ujmy priznať žalobcom 1/ - 3/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti vyhovujúcemu výroku I. a proti výroku III. o náhrade trov konania rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedol, že sa nestotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie, keď má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne skutkové zistenia a s tým súvisiace následné nesprávne právne posúdenie veci vzhľadom na predovšetkým v otázke priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď je toho názoru, že vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania je postačujúce zadostučinenie v zmysle ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ by aj bol správny záver súdu, že v danej veci nepostačuje zadostučinenie a je namieste náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalovaný je toho názoru, že výška priznanej náhrady je neprimerane vysoká. Náhrada v peniazoch pri zásahu do osobnostných práv má byť priznaná v krajných a výnimočných situáciách. Niet pochýb o tom, že za neodvratiteľný zásah do integrity žalobcov možno považovať smrť blízkej osoby, manžela a otca žalobcov. Avšak okolnosti, ktoré spôsobili smrť blízkej osoby už možno v značnom rozsahu pripísať nešťastnej tragickej udalosti, ktorá bola vyvolaná neúmyselným konaním, za ktorú je síce žalovaný, resp. jeho zamestnanec ako vodič motorového vozidla trestnoprávne zodpovedný a bol v súvislosti s touto udalosťou aj uznaný vinným, avšak tak ako to vyplýva z trestného spisu a predovšetkým z vykonaného znaleckého dokazovania, nebolo žiadnej priťažujúcej okolnosti, ktorá by naznačovala akékoľvek priame alebo úmyselné, prípadne hrubo nedbanlivé konanie a pochybenie vodiča, a to ani pokiaľ ide o samotnú jazdu a mechanizmus spôsobenia dopravnej nehody tak ani pokiaľ ide o osobu tohto vodiča. Na druhej strane z vykonaného dokazovania tiež vyplýva skutočnosť, že samotný chodec, manžel a otec žalobcov, mal určitý podiel

na vzniku tejto dopravnej nehody tak tým, že nebol dostatočne viditeľný a zároveň tým, že on vedel kolízii s vozidlom aj zabrániť, pokiaľ by bol situáciu na ceste správne vyhodnotil. Podľa žalovaného je vzhľadom na uvedené a s poukazom na príčinu a okolnosti, za ktorých k zásahu do osobnostných práv žalobcov prišlo, zadosťučinenie vo forme potrestania vodiča motorového vozidla v trestnom konaní dostatočným zadosťučinením. K tomuto záveru žalovaný dospel aj na základe aktuálnej rozhodovacej praxe, podľa ktorej je potrebné vziať do úvahy zákon č. 274/2017 Z. z., ktorý upravuje maximálne limity pre odškodňovanie obetí násilných trestných činov. Súdom priznaná náhrada takýto maximálny limit presahuje napriek tomu, že sa v zmysle uvedeného zákona takáto výška odškodnenia má priznať obetiam, na ktorých bol trestný čin spáchaný priamym protiprávnym úmyselným násilným konaním, preto z takéhoto pohľadu sa žalovanému javí byť rozhodnutie nespravodlivé. Žalovaný si je plne vedomý zásahu do osobnostných práv žalobcov ako aj ich bolestivého prežívania následkov dopravnej nehody, avšak konanie má vykazovať známky spravodlivosti nielen voči žalobcovi ale aj voči žalovanému, a preto sa žalovaný domnieva, že nie každý dôsledok smrtelnej dopravnej nehody musí byť odškodnený vo forme peňažnej náhrady. Pokiaľ ide o priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ak by napriek uvedenému mal odvolací súd za to, že morálne zadosťučinenie nie je postačujúce, žalovaný považuje aj samotnú výšku nemajetkovej ujmy priznanú súdom prvej inštancie za neprímerane vysokú. Podľa žalovaného je medzi zákonom č. 274/2017 Z. z. a priznávaním nemajetkovej ujmy vzájomná závislosť a v tomto smere súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ na túto súvislosť neprihliadol. Pokiaľ zákonodarcia limituje výšku nemajetkovej ujmy pre obeť úmyselných násilných trestných činov, tak by tento limit mal platiť aj pri nedbanlivostnom konaní, ktorým vodič motorového vozidla spôsobil smrť, v dôsledku čoho si žalobcovia uplatňujú nárok na zapltenie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rovnako podľa Európskeho súdu pre ľudské práva by priznaná finančná náhrada v konaniach o ochrane osobnosti nemala byť neprímeraná iným finančným kompenzáciám - napríklad výške náhrady za utrpenie a bolesť, ktoré boli spôsobené napr. telesnými zraneniami -Karhuvaara a Iltalehti proti Fínsku, č. 53678/00, § 45, ESLP 2004. V tomto konaní neboli preukázané a ani neexistujú také závažné dôvody, pre ktoré by mal súd priznať náhradu nemajetkovej ujmy vyššiu ako je maximálna zákonná hranica pre odškodnenie poskytované obetiam násilných trestných činov. V tomto konkrétnom prípade existujú okolnosti na strane samotného poškodeného, pre ktoré by nemajetková ujma, pokiaľ by bola odškodnená v peniazoch, mala byť priznaná pre pozostalých v podstatne nižšej ako maximálnej zákonnej hranici. Podľa § 13 zákona č. 274/2017 Z. z. je maximálna výška odškodnenia 50-násobok minimálnej, mzdy čo predstavuje sumu 29 000,- eur. V napadnutom rozsudku súd priznal nemajetkovú ujmu celkovo vo výške 35 000,- eur. Podľa názoru žalovaného mal súd prvej inštancie vychádzať zo skutočnosti, že maximálna výška nemajetkovej ujmy je pre všetkých žalobcov v sume 29 000,- eur a až následne mal pri úvahách o konkrétnej výške nemajetkovej ujmy pre žalobcov posudzovať konkrétne okolnosti prípadu a podľa nich rozhodnúť o výške nemajetkovej ujmy pre žalobcov. Samotný súd prvej inštancie v rámci bodu 25. napadnutého rozsudku uvádza, že správanie dotknutej osoby pri neoprávnenom zásahu je významným faktorom pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch, avšak žalovaný sa domnieva, že túto okolnosť napokon súd vo svojich záveroch nezohľadnil. Žalovaný v tomto smere poukázal na znalecký posudok znaleckej organizácie Avocare s.r.o., z ktorého vyplýva, že chodec – nebolý L. B. obmedzil vodiča vozidla K. N. O., pričom znalec uvádza, že L. B. s najväčšou pravdepodobnosťou nemonitoroval situáciu na križovatke vpravo a pokračoval v pohybe, čo znalec z technického hľadiska nepovažoval za správne a optimálne. Žalovaný tiež poukázal na vykonané dokazovanie výsluchmi žalobcov, pričom mal za to, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí nevychádzal dôsledne z vykonaného dokazovania, keď vo svojom rozhodnutí nezohľadnil vek žalobcov ako aj vek obeť dopravnej nehody, skutočnosť na strane žalobcov 2/ a 3/, ktorí nežili v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi desiatky rokov, pričom žalobkyni 1/ ako aj otcovi obaja pomáhali už pred otcovou smrťou. Posúdenie výšky nemateriálnej ujmy je závislé od úvahy súdu, nie je priamo priznané zákonom, preto ako merítko môže slúžiť vyššie uvedený zákon o odškodňovaní obetí násilných trestných činov a ním určené maximálne sumy odškodnenia. I keď výška nemateriálnej ujmy je predmetom voľnej úvahy súdu, táto úvaha sa musí opierať o preskúmateľné hľadiská. Nemajetková ujma sa nedá kvantifikovať, určenie jej výšky je vždy len predpokladom toho, akú ujmu mohol zásah objektívne vyvolať. Pri určení výšky náhrady je však potrebné posúdiť individuálne okolnosti prípadu a stret práv postihnutej osoby a osoby, ktorá spôsobila neoprávnený zásah, pričom zároveň priznané finančné plnenie by nemalo mať pre zodpovednú osobu likvidačný charakter. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti mal žalovaný za to, že napadnuté rozhodnutie nie je správne a bol toho názoru, že s prihliadnutím na konkrétne okolnosti, za ktorých prišlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov, nebola naplnená zákonná podmienka pre to, aby bolo žalobcom priznané právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre prípad, že by súd dospel k záveru, že závažnosť ujmy za daných konkrétnych okolností opodstatňuje priznanie náhrady

nemajetkovej ujmy v peniazoch, bol toho názoru, že výška priznanej náhrady nezohľadňuje základné zákonné kritéria, ktoré sú pre úvahu súdu o priznaní konkrétnej sumy náhrady opodstatnené. S poukazom na skutočnosť, že žalovaný považuje rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti za nesprávny, napadol tiež výrok o trovách konania a navrhol, aby súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % žalovanému. Okrem toho mal podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie vziať pri rozhodovaní o trovách konania do úvahy skutočnosť, že žalovaný bol v časti uplatneného nároku úspešný, a to v rozsahu, v ktorom súd žalobu žalobcov zamietol. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Žalobcovia 1/ až 3/ sa k odvolaniu žalovaného vyjadrili písomne a uviedli, že sami zvažovali podanie odvolania voči napadnutému rozsudku, konkrétne voči výroku II., a teda voči výške sumy, ktorú im je žalovaný povinný uhradiť, keďže sú presvedčení, že súd im priznal nízku náhradu nemajetkovej ujmy. Mali za to, že majú nárok na vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy aj s poukazom na rozhodnutia slovenských súdov v obdobných veciach, na ktoré bližšie poukázali vo svojom vyjadrení zo dňa 10.10.2022. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že priznanie vyššej sumy v prípade úhrady nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch je bežnou praxou súdov Slovenskej republiky. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že predmetný súdny spor veľmi emotívne vplýva na žalobcov a celé súdne konanie je pre nich veľmi citovo náročné, rozhodli sa, že nechcú, aby im následne predlžovanie tohto konania spôsobovalo ďalší žiaľ. Žalobcovia chcú celú situáciu uzavrieť a ďalej si nepripomínať tragickú dopravnú nehodu, a preto sa rozhodli, že nakoniec odvolanie voči rozsudku (v jeho zamietajúcej časti) nepodajú. Tvrdenie žalovaného, že vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania je postačujúce zadosťučinenie v zmysle ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, považujú žalobcovia za neprijateľné a nedôstojné. Na následky dopravnej nehody, ktorú spôsobil zamestnanec žalovaného, zomrel L. M. B., manžel a otec žalobcov. Nie je možné súhlasiť so žalovaným, že v danom prípade postačuje zadosťučinenie podľa ustanovenia § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Je nepochybné, aj s poukazom na ustálenú judikatúru súdov Slovenskej republiky, že v prípade dopravnej nehody, na následky ktorej dôjde k usmrteniu, majú pozostalí nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rozhodne sa nemožno stotožňovať s tvrdeniami žalovaného, že v danom prípade nemožno požadovať aj nemajetkovú ujmu v peniazoch. Podľa žalovaného náhrada v peniazoch pri zásahu do osobnostných práv má byť priznaná v krajných a výnimočných situáciách. Aká iná krajná a výnimočná situácia musí nastať, ako smrť spôsobená dopravnou nehodou, za ktorú zodpovedá žalovaný, a pri ktorej porušil zákonné pravidlá cestnej premávky a zrazil človeka na priechode pre chodcov, aby žalovaný uznal, že žalobcovia majú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy? Závažnejšia krajná situácia neexistuje. Žalovaný ničím nekonkretizuje a neodôvodňuje svoje tvrdenie o neprimerane vysokej náhrade nemajetkovej ujmy na rozdiel od žalobcov, ktorí do konania doložili niekoľko rozhodnutí súdov SR v obdobných veciach. Z predmetných rozhodnutí je zrejmé, že priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy sa bežne priznáva aj vo vyšších sumách ako tomu bolo v tomto spore. Tvrdenia žalovaného „...z vykonaného znaleckého dokazovania, nebolo žiadnej príťažujúcej okolnosti, ktorá by naznačovala akékoľvek priame alebo úmyselné, prípadne hrubo nedbanlivé konanie a pochybenie vodiča,...“ sú lživé a zavádzajúce. Práve naopak, zo Znaleckého posudku č. 202000795826 zo dňa 16.03.2020, ktorý bol vyhotovený spoločnosťou Avocare s.r.o., je opakovane zrejmé, že p. N. O. vedel a mohol predísť dopravnej nehode. Zosnulý sa v čase dopravnej nehody nachádzal na osvetlenom priechode pre chodcov, teda bol riadne a dobre viditeľný. K vzniku dopravnej nehody došlo na osvetlenom priechode pre chodcov a táto skutočnosť je sama o sebe príťažujúcou okolnosťou. Žalovaný porušil právne predpisy platné na úseku cestnej dopravy tým, že nezvýšil pozornosť pred riadne označeným a dokonca aj osvetleným priechodom pre chodcov a dopustil sa tak hrubého nedbanlivostného konania. Nie je preto zrejmé, na základe čoho dospel žalovaný k tvrdeniam, že v jeho prípade nie sú žiadne príťažujúce okolnosti na strane vodiča motorového vozidla. Lživé je aj tvrdenie žalovaného: „Na druhej strane z vykonaného dokazovania tiež vyplýva skutočnosť, že samotný chodec, manžel a otec žalobcov mal určitý podiel na vzniku tejto dopravnej nehody tak tým, že nebol dostatočne viditeľný a zároveň tým, že on vedel kolíziu s vozidlom aj zabrániť, pokiaľ by bol situáciu na ceste správne vyhodnotil.“ Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva opak toho, čo uvádza žalovaný. Navyše, žalovaný nikde neuvádza, z čoho majú tieto jeho zavádzajúce tvrdenia vyplývať. Znalecký posudok hovorí presný opak toho, čo tvrdí žalovaný, a to že danej dopravnej nehode vedel zabrániť vodič motorového vozidla p. N. O.. Nikde z vykonaného dokazovania nevyplýva, že zosnulý má určitý podiel na vzniku dopravnej nehody. A už vôbec nie to, že vedel predísť predmetnej dopravnej nehode. K vzniku dopravnej nehody došlo na osvetlenom priechode pre chodcov. Žalobcovia nerozumejú, ako môže žalovaný tvrdiť, že zosnulý nebol dostatočne viditeľný,

keď je nepochybné, že bol na osvetlenom priechode pre chodcov. Nie je tiež pravdou, že aktuálna rozhodcovská prax súdov vychádza pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zo zákona č. 274/2017 Z. z. Okrem iného žalovaný opätovne tieto svoje tvrdenia ničím nepreukázal. V danom prípade je aplikovanie zákona č. 274/2017 Z. z. úplne scestné, keďže toto upravuje celkom inú problematiku. Tento zákon supluje osobu, ktorá je povinná (zodpovedná za spáchaný trestný čin) uhradiť zosnulým náhradu nemajetkovej ujmy. Je preto nepochybné, že pri odškodňovaní podľa zákona č. 274/2017 Z. z. nemožno hovoriť o úplnej náhrade nemajetkovej ujmy. Možnosti náhrad podľa tohto zákona sú limitované štátnym rozpočtom, a preto je zrejme, že naráža pri určení výšky sumy, ktorá má byť pozostalým uhradená, na finančné limity. A napokon pri odškodňovaní na základe tohto zákona chýba vzájomná súvislosť (a zodpovednosť) medzi osobou, ktorá má poskytnúť nemajetkovú ujmu a osobou, ktorej má byť táto ujma poskytnutá. Zákon č. 274/2017 Z. z. podľa jeho aktuálneho znenia v súčasnosti dáva možnosť priznať jednej osobe najvyššiu náhradu až vo výške 32 300,- eur (od 01.01.2023 kedy bude minimálna mzda 700,- eur až 35 000,- eur), teda za určitých okolností pripúšťa, aby jedna osoba dostala sama náhradu až v tejto výške, teda nepochybne toto je maximálny limit stanovený týmto zákonom pre jednu pozostalú osobu. A aj tu stále ide o sumu, ktorá je limitovaná štátnym rozpočtom. Súd prvej inštancie priznal v napadnutom rozsudku náhradu nemajetkovej ujmy trom osobám spolu vo výške 35 000,- eur. Je teda nepochybné, že priznaná výška rozhodne nie je neprimerane vysoká tak, ako zavádzajúco tvrdí žalovaný v odvolaní. Žalovaný v odvolaní odcitoval len úseky zo znaleckého posudku tak, aby dotvárali nepravdivé skutočnosti. Keby žalovaný odcitoval celé ustanovenie bodu 2.4 druhého odseku na str. 26 znaleckého posudku, bolo by zrejme, že tvrdenia žalovaného nie sú pravdivé, a že žalovaný mal dostatok času na zastavenie vozidla a obmedzením sa v zmysle tohto znaleckého posudku rozumie len to, že ho donútil zastaviť vozidlo pred priechodom pre chodcov, čo však nie je žiadne obmedzenie a čo bola povinnosť vodiča. Zo znaleckého posudku jasne vyplýva, že zosnulý poskytol vodičovi v danom čase a pri danej vzdialenosti dostatok času na zníženie rýchlosti a zabránenie vzniku dopravnej nehody. Okrem iného vodič motorového vozidla p. N. O. narazil do zosnulého pravou prednou časťou motorového vozidla. Zosnulý prechádzal cez osvetlený priechod pre chodcov z ľavej strany na pravú. Je teda zrejme, že v čase vzniku dopravnej nehody bol zosnulý už takmer na druhej strane cesty (možno zjednodušene povedať, že zosnulý už skoro prešiel celý priechod pre chodcov a vystupoval z priechodu pre chodcov na chodník). Je teda nepochybné, že v čase, keď sa motorové vozidlo blížilo k priechodu pre chodcov, sa zosnulý už dávno nachádzal na tomto priechode pre chodcov. Žalobcovia považujú za absurdné a urážlivé, aby žalovaný uviedol, že pri určení výšky nemajetkovej ujmy má súd prihliadať na vek obete dopravnej nehody a na vek žalobcov. Chce tým žalovaný povedať, že strata blízkeho človeka (manžela a otca) vo vyššom veku je nižšou ujmu? S uvedeným rozhodne nemožno súhlasiť. Z výpovedí žalobcov bolo dostatočne preukázané, že žalobcovia mali so zosnulým hlboký vzťah plný lásky do posledného dňa života zosnulého. Okrem iného bolo aj preukázané, že smrť L. M. B. mala veľmi negatívny vplyv najmä na žalobkyňu 1/ – manželku zosnulého, spôsobila jej značné zdravotné problémy. Posúdenie výšky nemajetkovej ujmy je závislé od úvahy súdu a nie je priamo priznané zákonom. Zákon č. 274/2017 Z. z. môže žalovaný súdu len odporúčať ako merítko, no v žiadnom prípade nemôže rozhodnutie súdu o výške nemajetkovej ujmy spochybňovať s poukazom na ustanovenia tohto zákona. Súd pri posúdení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal zo zisteného skutkového stavu (aj keď podľa názoru žalobcov dospel k nízkej výške sumy, ktorá má byť uhradená žalobcom ako nemajetková ujma). Žalobcovia považovali podané odvolanie za nedôvodné a navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobcom náhradu trov konania.

4. Intervenient vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa stotožňuje s odvolacím dôvodom žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci. Konajúci súd priznal neprimerane vysoké náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vzhľadom na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Italehti a Karhuvaara v. Fínsko*, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 288/2017 z 5. decembra 2017, zákon č. 274/2017 Z. z. v spojitosti so závermi vyplývajúcimi z dokazovania. Zákonodarca v zákone č. 514/2009 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo vzťahu k povinnosti štátu nahradiť nemajetkovú ujmu obmedzil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah štátu do osobnostných práv poškodených výškou maximálnej náhrady podľa zákona č. 274/2017 Z. z. Fundamentálne nespravodlivá je taká aplikácia práva, ktorá kladie na fyzické a právnické osoby zodpovedné za náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv vyššiu mieru zodpovednosti oproti štátu, ktorý vyššie uvedeným spôsobom limitoval aj taký zásah do osobnostných práv akým nezákonné odňatie slobody v rozsahu 25 rokov resp. doživotia. S ohľadom na uvedené nemožno pri aplikácii § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka nevnímať túto disparitu, poukaz Ústavného súdu Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 288/2017 na

právny názor Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Ittalehti a Karhuvaara v. Fínsko*. V dôsledku vyššie uvedených rozhodnutí a zákona č. 274/2017 Z. z. je možné vo vzťahu k žalobcom jednotlivo uvažovať o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy maximálne v rozsahu 14 500,- eur. V rámci tohto maximálneho spravodlivého rámca náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch mal súd v zmysle ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka vyhodnotiť závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu osobnostných práv došlo. Vo vzťahu k závažnosti ujmy súd neposúdil dostatočne vek, nezávislosť, dlhodobé nezdieľanie jednej domácnosti a vlastné rodiny žalobcov 2/ a 3/. V tomto smere intervenient poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 2844/14, v zmysle ktorého okolnosti, ktoré je potrebné skúmať na strane poškodeného, sú považované najmä: a) intenzita vzťahu žalobcu so zomrelým, b) vek zomrelého a pozostalých, c) otázka hmotnej závislosti pozostalého na usmrtenej osobe. Vo vzťahu k okolnostiam, za ktorých došlo k porušeniu osobnostných práv, mal súd vyhodnotiť okolnosť na strane poškodeného v dopravnej nehode, a to nespornú skutočnosť, že „Q. M. B. vstúpil na vozovku ul. Obrancov mieru v obci Dubnica nad Váhom, na riadne vyznačený a osvetlený priechod pre chodcov a pohyboval sa zľava doprava, v takom čase, že vodiča vozidla Renault, N. O., svojim konaním obmedzil, ale poskytol mu v danom čase a pri danej vzdialenosti dostatok času na zníženie rýchlosti a na zabránenie vzniku dopravnej nehody. S najväčšou pravdepodobnosťou chodec po vstupe na priechod pre chodcov nemonitoroval situáciu na križovatke vpravo a pokračoval v pohybe po priechode pre chodcov, čo z technického hľadiska nie je možné považovať za optimálne a správne.“. S ohľadom na citované je potrebné poukázať na ust. § 53 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z., podľa ktorého „Pred vstupom na vozovku sa chodec musí presvedčiť, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva, a len čo vstúpi na vozovku, nesmie sa tam bezdôvodne zdržiavať ani zastavovať. To platí na priechode pre chodcov i mimo neho.“. Zároveň je potrebné uviesť, že v odôvodnení napadnutého rozsudku síce je uvedené, že súd na túto okolnosť prihliadol pri stanovení výšky náhrady, avšak bližšie sa už nevyjadril, a preto má intervenient za to, že pokiaľ súd nevysvetlil žiadnym spôsobom ani aký vplyv (zvyšujúci/znižujúci) na výšku priznanej náhrady mala táto okolnosť, nemožno napriek formálnej deklarácii v odôvodnení vyvodiť, že súd na túto okolnosť prihliadol pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy. S ohľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 288/2017, právny názor ESLP vo veci *Ittalehti a Karhuvaara v. Fínsko*, maximálnu mieru odškodnenia obetí násilných trestných činov a v neposlednom rade maximálne možné odškodnenie za zásah do osobnostných práv postupom či rozhodnutím štátu, mal konajúci súd dospieť k právnomu záveru, že vo vzťahu k žalobcom jednotlivo možno prisúdiť náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu do 14 500,- eur, pričom pokiaľ by v rámci uvedeného maximálneho rozsahu súd aplikoval ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, teda zohľadnil vek, nezávislosť, dlhodobé nezdieľanie jednej domácnosti a vlastné rodiny žalobcov 2/ a 3/ a najmä okolnosť na strane poškodeného, ktorý pri splnení jeho zákonných povinností chodca mohol predísť dopravnej nehode a teda zásahu do osobnostných práv žalobcov, mal súd dospieť k podstatne nižším náhradám nemajetkovej ujmy.

5. Žalovaný v replike k vyjadreniu žalobcu a k vyjadreniu intervenienta uviedol, že s vyjadrením intervenienta sa stotožňuje v plnom rozsahu a protichodné názory strán sporu vníma ako prirodzené a logické, avšak sa ohradzuje voči tvrdeniam žalobcov, ktorí na niekoľkých miestach opakovane označujú vyjadrenia žalovaného za lživé. Skutočnosť že z vykonaného dokazovania žalovaný vyvodzuje iné skutkové a právne závery ako žalobcovia neznamena, že žalovaný klame. Žalovaný vo svojom odvolaní poukázal na všetky skutočnosti, ktoré z jeho pohľadu sú podstatné, a ktoré z jeho pohľadu neboli posúdené v konaní súdom prvej inštancie správne. Žalovaný, pokiaľ tvrdí, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch prináleží poškodeným len v prípade, kedy je nepostačuje zadostučinenie v zmysle ust. § 13 Občianskeho zákonníka, vychádza tak zo zákona. Pri rozhodovaní o tom, či má prináležať poškodeným aj náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, musí súd zohľadniť všetky okolnosti, za ktorých prišlo k zásahu do osobnostných práv poškodených ako aj všetky okolnosti tak na strane poškodeného ako aj na strane škodcu. Žalovaný teda poukázal na skutočnosť, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je automatický, prichádza do úvahy len v prípade, že z vykonaného dokazovania možno mať za nepostačujúce zadostučinenie, v žiadnom prípade sa však žalovaný nevyjadril v tom zmysle, že smrť blízkej osoby nie je udalosťou s vážnym a veľmi smutným dôsledkom. Pokiaľ žalovaný poukazoval na vyjadrenie žalobcov v rámci ich výsluchu, mal na mysli skutočnosti, ktoré je potrebné rovnako pri rozhodovaní zohľadniť, a to tak vzájomné vzťahy medzi obeťou a poškodenými, ich vzájomnú odkázanosť na seba, intenzitu vzťahov a v neposlednom rade aj ich vek. Žalovaný poukázal na to, že synovia s rodičmi dlhodobo už nežili v spoločnej domácnosti, neboli na neho odkázaní a neboli od neho závislí. Ide o kritéria, ktoré by mali vyplývať z rozhodnutia súdu v každej obdobnej veci, nešlo zo strany žalovaného o to, aby akýmkoľvek spôsobom situáciu vzhľadom na vek poškodených alebo obeť zľahčoval. Ide však o súdny spor, kde žalobcovia sa domáhajú finančného plnenia od žalovaného a

nemožno preto ani od žalovaného očakávať, že sa bez ďalšieho s názorom žalobcu v plnom rozsah stotožní. Pokiaľ poukazoval žalovaný okrem iného na vek žalobcov a obeť dopravnej nehody, vychádzal z rozhodnutí súdov v obdobných veciach. Rovnako vyjadrenie žalovaného v časti, kde poukázal na skutočnosť, že aj samotný chodec mohol uvedenej dopravnej nehode zabrániť, vyplývalo z vykonaného dokazovania, a to zo znaleckého posudku, na ktorý žalovaný poukázal, a preto nejde ani o vymyslené tvrdenie žalovaného a ani o tvrdenie skreslené. Žalovaný zotrval na obsahu podaného odvolania.

6. Žalobcovia v duplike k replike žalovaného uviedli, že si opätovne dovoľujú zdôrazniť, že žalobcom nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vznikol v dôsledku smrtelnej dopravnej nehody, ktorú zapríčinil zamestnanec žalovaného, ktorý bol za tento skutok právoplatne odsúdený v trestnom konaní. Dôsledkom tejto dopravnej nehody došlo k usmrteniu L. M. B., ktorý bol manželom žalobkyne 1/ a otcom žalobcov 2/ a 3/. Aké závažnejšie konanie musí nastať, aby bol nárok žalobcov oprávnený? Podľa názoru žalobcov aj s poukazom na rozhodnutia slovenských súdov v obdobných veciach majú žalobcovia nárok na priznanie vyššej sumy v prípade náhrady nemajetkovej ujmy, ako tomu bolo napadnutým rozsudkom. Skutočnosť, na ktoré poukazuje žalovaný, a ktoré žiada zohľadniť, už boli zohľadnené vo výroku I. napadnutého rozsudku. Zo znaleckého posudku je zrejmé, že danej dopravnej nehode vedel zabrániť vodič motorového vozidla p. N. O.. Nikde z vykonaného dokazovania nevyplýva, že zosnulý má určitý podiel na vzniku dopravnej nehody a už vôbec nie to, že vedel zabrániť predmetnej dopravnej nehode. K vzniku dopravnej nehody došlo na osvetlenom priechode pre chodcov a zo znaleckého posudku jasne vyplýva, že zosnulý poskytol vodičovi v danom čase a pri danej vzdialenosti dostatok času na zníženie rýchlosti a zabránenie vzniku dopravnej nehody. Ako mal zosnulý zabrániť vzniku dopravnej nehody? Tak, že nevkróči na priechod pre chodcov? Žalobcovia sú presvedčení, že pozostalí po človeku, ktorého smrť bola zapríčinená dopravnou nehodou, ktorej vinník bol právoplatne odsúdený v trestnom konaní, majú nárok na priznanie nemajetkovej ujmy. Uvedené nie je len ich tvrdením, ale svedčí o tom aj rozhodovacia prax súdov SR, ktoré v obdobných prípadoch (smrť blízkej osoby spôsobená dopravnou nehodou) priznávajú pozostalým nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v niekoľkých tisíckach eur.

7. Vo vzťahu k replike intervenienta žalobcovia uviedli, že podľa nich táto neobsahuje nové alebo odlišné skutočnosti či právnu argumentáciu ako odvolanie žalovaného a jeho následne vyjadrenie, a preto odkázali na svoje vyjadrenie k odvolaniu žalovaného a svoju dupliku k replike žalovaného.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých výrokoch I. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

9. Zamietajúci výrok II. napadnutého rozsudku odvolaním napadnutý nebol, nadobudol právoplatnosť, a preto ho odvolací súd nepreskúmal.

10. Súd prvej inštancie výrokom I. napadnutého rozsudku čiastočne vyhovel žalobe o zaplatenie nemajetkovej ujmy na tom právnom závere, že žalovaný neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcov, do práva na ochranu súkromia a rodinného života tým, že v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej zamestnancom žalovaného pri výkone jeho pracovnej činnosti zomrel manžel žalobkyne 1/ a zároveň otec žalobcov 2/ a 3/, v dôsledku čoho boli pretrhnuté väzby žalobcov so zosnulým, pričom výšku nemajetkovej ujmy súd určil s ohľadom na ich vzťahy, citové väzby, závažnosť a intenzitu ujmy a okolností, za ktorých k vzniku ujmy došlo.

11. Podstata odvolacích argumentov žalovaného bola koncentrovaná na tvrdenia o tom, že je postačujúce zadosťučinenie v zmysle ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že ak by aj bol správny záver súdu, že v danej veci nepostačuje zadosťučinenie a je namieste náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, výška priznanej náhrady je neprimerane vysoká, že na vzniku dopravnej nehody mal podiel samotný chodec, manžel a otec žalobcov, že súdom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy presahuje maximálny limit náhrad podľa zákona č. 274/2017 Z. z., že finančná náhrada v konaniach o

ochrane osobnosti nemala byť neprimeraná iným finančným kompenzáciám - napríklad výške náhrady za utrpenie a bolesť, ktoré boli spôsobené napr. telesnými zraneniami - Karhuvaara a Ittalehti proti Fínsku, č. 53678/00, § 45, ESLP 2004, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí nevychádzal dôsledne z vykonaného dokazovania, keď vo svojom rozhodnutí nezohľadnil vek žalobcov ako aj vek obete dopravnej nehody, skutočnosť na strane žalobcov 2/ a 3/, ktorí nežili v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi desiatky rokov, pričom žalobkyňa 1/ ako aj otcovi obaja pomáhali už pred otcovou smrťou. Okrem toho mal podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie vziať pri rozhodovaní o trovách konania do úvahy skutočnosť, že žalovaný bol v časti uplatneného nároku úspešný, a to v rozsahu, v ktorom súd žalobu žalobcov zamietol.

12. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

14. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli, skutkové závery súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, súd prvej inštancie neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

16. Súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe, keď mal z vykonaného dokazovania preukázané, že zamestnanec žalovaného pri výkone zamestnania zavinil ako vodič motorového vozidla dopravnú nehodu, v dôsledku ktorej zomrel manžel žalobkyne 1/ a otec žalobcov 2/ a 3/, čím došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov.

17. Žalovaný v prvom rade namietal, že vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania je postačujúce zadostučinenie v zmysle ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd považuje túto odvolaciu námietku za zjavne nedôvodnú. V žiadnom prípade nie je možné sa stotožniť s názorom, že za zistených skutkových okolností prejednávanej veci je pre žalobcov postačujúce zadostučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. bez peňažnej náhrady ich nemajetkovej ujmy.

18. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 81/2011 je podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vždy, v závislosti od individuálnych okolností daného prípadu, existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky, považuje za ujmu značnú; pričom nie sú rozhodujúce subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba.

19. Zamestnanec žalovaného spôsobil ako vodič pri výkone pracovnej činnosti smrť blízkej osoby žalobcov, manžela žalobkyne 1/ a otca žalobcov 2/ a 3/. Konanie vodiča motorového vozidla bolo právoplatným trestným rozsudkom súdu vyhodnotené ako nedbanlivostný trestný čin a predstavovalo tak neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov, do práva na ochranu súkromia a rodinného života žalobcov. Z dokazovania vyplynulo, že vzťahy medzi nebohým a žalobcami boli dlhodobo dobré, rodina bola súdržná, bez konfliktov, jej členovia si vzájomne pomáhali, trávili pravidelne spolu voľný čas. Smrťou blízkej osoby žalobcovia nenávratne stratili možnosť rozvíjania vzájomných rodinných vzťahov s ňou, možnosť tráviť spolu čas, zdieľať s ňou radosti, starosti, pocity, lásku, možnosť vzájomnej pomoci. Tento zásah do práv žalobcov je nenapraviteľný a stav, ktorý v dôsledku smrti ich blízkeho človeka nastal, je už nezvratný. Jednoznačne tak v prípade každého zo žalobcov nastala ujma v jeho osobnostnej sfére, ktorá je značná, pričom objektívne by takúto ujmu za tej istej situácie vnímala každá iná fyzická osoba ako ujmu závažnú, a preto si táto aj podľa názoru odvolacieho súdu vyžaduje aj peňažnú náhradu a zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa ani prinajmenšom nejavi ako postačujúce.

20. Žalovaný ďalej namietal, že pokiaľ by aj bol správny záver súdu, že v danej veci nepostačuje zadosťučinenie a je namieste náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, je výška priznanej náhrady neprimerane vysoká.

21. Ani s touto odvolacou námietkou žalovaného sa odvolací súd nestotožnil. Náhrada nemajetkovej ujmy tak, ako ju priznal súd prvej inštancie jednotlivým žalobcom, zodpovedá podľa názoru odvolacieho súdu závažnosti ujmy vzniknutej žalobcom, ako aj okolnostiam, za ktorých k porušeniu práv žalobcov došlo. Ohľadne závažnosti ujmy, ktorá žalobcom vznikla, platí to, čo je uvedené vyššie, pričom odvolací súd ešte dopĺňa, že v dôsledku protiprávneho konania zamestnanca žalovaného boli navždy pretrhnuté väzby žalobcov a ich blízkej osoby, a to blízkej osoby nielen v zmysle zákonnej definície tohto pojmu, ale človeka, s ktorým si boli navzájom oporou, s ktorým žalobkyňa 1/ v harmónii prežila ako jeho manželka podstatnú časť svojho života, ktorý v láske vychoval svojich synov – žalobcov 2/ a 3/, a ktorí mu na oplátku v jeho vyššom veku pomáhali. K smrti blízkej osoby žalobcov nepochybne došlo v dôsledku nešťastnej tragickej udalosti, ktorá bola neúmyselná, avšak napriek tomu, že sa jednalo o nedbanlivostný trestný čin, mal tento tragický následok a bola ním spôsobená nenapraviteľná ujma. Nehodu, v dôsledku ktorej zomrel manžel žalobkyne 1/ a otec žalobcov 2/ a 3/, spôsobil ako vodič motorového vozidla zamestnanec žalovaného, za čo bol v konaní Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 1T/20/2020 uznaný vinným z prečinu usmrtienia. Súd je v zmysle § 193 Civilného sporového poriadku viazaný právoplatným trestným rozsudkom, ktorým bolo ustálené, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, pričom viazanosť odsudzujúcim rozsudkom sa vzťahuje na právnu aj skutkovú časť výroku o vine, právnu kvalifikáciu skutku a aj formou zavinenia. Z trestného rozsudku vyplýva, že vodič sa nevenoval dostatočne situácii v cestnej premávke, nedal prednosť chodcovi prechádzajúcemu cez priechod pre chodcov a narazil pravou prednou časťou vozidla do chodca L. M. B.. Vodič svojim konaním porušil ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno c), písmeno f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov tým, že sa nevenoval plne vedeniu vozidla, nesledoval situáciu v cestnej premávke a nedal prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádzal cez priechod pre chodcov. Trestný čin tak spáchal závažnejším spôsobom konania, porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona. Vodič motorového vozidla tak bol odsúdený za prečin usmrtienia podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu usmrtienia (ods. 2 § 149 Trestného zákona). Argumenty žalovaného o tom, že nebolo žiadnej priťažujúcej okolnosti, ktorá by naznačovala akékoľvek priame alebo úmyselné, prípadne hrubo nedbanlivé konanie a pochybenie vodiča, vo svetle právoplatného odsudzujúceho rozsudku neobstoja. Vodič spôsobil nehodu a tým aj smrť fyzickej osoby z nedbanlivosti. O tom niet pochyb. Avšak to, či šlo o hrubo nedbanlivé konanie, je len vecou posúdenia a nie zákonnej definície. Podľa názoru odvolacieho súdu však o hrubo nedbanlivé konanie z jeho strany išlo, keď sa skutku dopustil závažnejším spôsobom konania, čo je zrejme z trestného rozsudku. O iné, než hrubo nedbanlivé konanie zo strany vodiča nemôže ísť, keď spáchal trestný čin závažnejším spôsobom konania. Skutočnosť, že u vodiča neboli vzhľadnuté priťažujúce okolnosti, je významné z hľadiska trestného práva a uloženia trestu podľa Trestného zákona, nie však vo svetle uvedených okolností z hľadiska zodpovednosti za zásah do osobnostných práv do tej miery, že by žalobcom nemala byť priznaná náhrada nemajetkovej ujmy, resp. že by im mala byť priznaná v nižšej výške ako ju priznal súd prvej inštancie.

22. Žalovaný tiež namietal, že samotný chodec mal určitý podiel na vzniku tejto dopravnej nehody tým, že nebol dostatočne viditeľný a zároveň tým, že on vedel kolízii s vozidlom aj zabrániť, pokiaľ by

bol situáciu na ceste správne vyhodnotil. Ani s touto odvolacou námietkou žalovaného sa nemožno stotožniť a odvolací súd ju považuje za zavádzajúcu. Zo znaleckého posudku vypracovaného v trestnom konaní síce vyplýva, že chodec s najväčšou pravdepodobnosťou po vstupe na priechod pre chodcov nemonitoroval situáciu na križovatke vpravo a pokračoval v pohybe po priechode pre chodcov, čo podľa znalca z technického hľadiska nie je možné považovať za optimálne a správne, avšak z toho istého posudku je zrejmé, že vodič narazil do chodca na priechode pre chodcov, pričom prehliadnutím chodca na priechode pre chodcov, nevenovaním dostatočnej pozornosti situácii v cestnej premávke, možno z technického hľadiska jazdu vodiča vozidla K. N. O. považovať za technicky nesprávnu a kolíziu. Napokon záväzný pre civilný súd je trestný rozsudok, podľa ktorého za nehodu jednoznačne zodpovedá vodič – zamestnanec žalovaného. Za zavádzajúce považuje odvolací súd tvrdenie žalovaného, že chodec nebol dostatočne viditeľný. Z posudku je zrejmé, že chodec vstúpil na vozovku ul. Obrancov mieru v obci Dubnica nad Váhom na riadne vyznačený a osvetlený priechod pre chodcov. Okrem toho sa pohyboval zľava doprava v takom čase, že vodiča vozidla Renault, N. O. svojim konaním obmedzil, ale poskytol mu v danom čase a pri danej vzdialenosti dostatok času na zníženie rýchlosti a na zabránenie vzniku dopravnej nehody. Ani v týchto súvislostiach odvolací súd nevidí priestor na priznanie nižšej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom, než ju priznal súd prvej inštancie, a už vôbec sa ani v týchto súvislostiach nejaví za postačujúce zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zadosťučinenie vo forme potrestania vodiča motorového vozidla v trestnom konaní nemôže byť dostatočným zadosťučinením pre žalobcov vzhľadom na závažnosť ujmy a okolnosti smrti ich blízkej osoby. Trest uložený páchatelovi trestného činu má v prvom rade iné funkcie, než satisfakčnú vo vzťahu k poškodenému, a to represívnu, preventívnu a prevýchovnú. Satisfakčná funkcia uloženého trestu nemôže byť v tejto veci pre pozostalých dostačujúcou za ujmu, ktorú utrpeli.

23. Pokiaľ žalovaný namietal, že pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné vziať do úvahy zákon č. 274/2017 Z. z., ktorý upravuje maximálne limity pre odškodňovanie obetí násilných trestných činov, odvolací súd sa s týmto názorom nestotožňuje. Žalobcovia si svoj nárok uplatnili a bol im priznaný na základe iného právneho predpisu, inej právnej normy, a to ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Medzi oboma právnymi predpismi je v danej oblasti zásadný rozdiel, a to ten, že podľa ustanovení Občianskeho zákonníka sa priznáva náhrada nemajetkovej ujmy voči subjektu, ktorý priamo za zásah do osobnostných práv zodpovedá, kdežto zákon č. 274/2017 Z. z. upravuje odškodňovanie obetí trestných činov štátom, t. j. subjektom odlišným od porušiteľa osobnostných práv žalobcov. Zmysel a účel oboch právnych úprav je podľa názoru odvolacieho súdu odlišný, a preto uvedený zákon môže byť nanajvýš pomôckou pre určovanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy, avšak nemôže predstavovať zákonný limit pre určenie náhrady nemajetkovej ujmy vo veciach, akou je aj prejednávaný spor. Občiansky zákonník žiadnu maximálnu ani minimálnu hranicu výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch neurčuje. Určenie výšky náhrady v peniazoch je vecou úvahy súdu a súd sa musí riadiť dvoma zákonne taxatívne stanovenými kritériami - závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo. Týmto kritériami sa riadil aj súd prvej inštancie a aj z tohto hľadiska považuje odvolací súd určenú výšku nemajetkovej ujmy za správnu a primeranú, zohľadňujúcu objektívne preskúmateľné hľadiská, vrátane správania sa chodca pri vstupe na priechod pre chodcov, pričom zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplýva, že vodič skutočne zachytil chodca na priechode pre chodcov v čase, keď tento dokončieval prechádzanie a chodec tak vodičovi nevstúpil do jazdnej dráhy náhle a nepredvídateľne.

24. Žalovaný ďalej argumentoval tým, že podľa Európskeho súdu pre ľudské práva by priznaná finančná náhrada v konaniach o ochrane osobnosti nemala byť neprimeraná iným finančným kompenzáciám - napríklad výške náhrady za utrpenie a bolesť, ktoré boli spôsobené napr. telesnými zraneniami, a to s poukazom na rozhodnutie Karhuvaara a Iltalehti proti Fínsku, č. 53678/00, § 45, ESLP 2004. Podľa názoru odvolacieho súdu je uvedené rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v tejto veci neaplikovateľné spôsobom, ako naznačoval žalovaný, pretože uvedené rozhodnutie sa zaoberalo odsúdením vydavateľa a časopisu vo Fínsku za zásah do súkromia političky zverejnením informácií o nej. V predmetnej veci však zásah do súkromia žalobcov zo strany žalovaného je diametrálne odlišný, nereparovateľný, a ujma, ktorá im vznikla, je porovnateľná skôr s ujmovou fyzickou (bolesťou a utrpením pri vážnom telesnom zranení), ako ujma spočívajúca vo zverejnení súkromných informácií o fyzickej osobe v médiách.

25. Napokon je odvolací súd toho názoru, že priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy je primeraná aj z hľadiska veku žalobcov a aj obeť dopravnej nehody, zohľadňuje skutočnosť, že žalobcovia

2/ a 3/ nežili v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi desiatky rokov a aj ďalšie rodinné vzťahy žalobcov a zosnulého. Podľa názoru odvolacieho súdu tieto aspekty zohľadnil aj súd prvej inštancie, keď poukázal na vzájomné vzťahy medzi nebohým a žalobcami, dĺžku spoločného života žalobkyne 1/ s nebohým manželom (52 rokov), dal do pozornosti aj ich pokročilý vek, v dôsledku čoho bola ich spoločná budúcnosť určitým spôsobom obmedzená a rovnako poukázal aj na odchod žalobcov 2/ a 3/ z domácnosti rodičov v pomerne mladom veku a založenie vlastných rodín, čo napokon zjavne zohľadnil aj vo výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom 2/ a 3/, ktorá je u každého o 1/3 nižšia oproti náhrade priznanej pozostalej manželke. Žalovaný správne konštatuje, že nemajetková ujma sa nedá kvantifikovať, avšak súd prvej inštancie zohľadnil nielen závažnosť ujmy žalobcov, ale aj všetky objektívne okolnosti prípadu a v nadväznosti na ne ju určil v primeranej výške, s ktorou sa odvolací súd stotožnil.

26. Žalovaný v závere odvolania namietol aj nesprávnosť výroku o náhrade trov konania, keď podľa neho mal súd prvej inštancie vziať pri rozhodovaní o trovách konania do úvahy skutočnosť, že žalovaný bol v časti uplatneného nároku úspešný, a to v rozsahu, v ktorom súd žalobu žalobcov zamietol.

27. Je pravdou, že každý zo žalobcov požadoval vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy, než bola tomu – ktorému žalobcovi priznaná. Uvedené by potom odôvodňovalo priznanie náhrady trov konania úspešnejšej strane sporu, a to podľa pomeru jej úspechu v spore. V prejednávanej veci však ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti. Ide o špecifický spor, kedy výška náhrady nemajetkovej ujmy (samozrejme za splnenia podmienky, že základ nároku je daný) závisí od úvahy súdu. Žalobcovia boli úspešní čo do základu uplatneného nároku a výška súdom priznaného plnenia bola závislá od úvahy súdu, pričom žalobcami uplatnené nároky nemožno považovať za neprimerane premrštené oproti tomu, v akej výške im boli priznané. Žalobcov tak bolo treba považovať v zásade za plne procesne úspešných a priznať im plnú náhradu trov konania, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu. V prípade takéhoto sporu sa uvedeným spôsobom rozhodovalo o náhrade trov konania za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (§ 142 ods. 3 O.s.p.). Je pravdou, že Civilný sporový poriadok takéto ustanovenie nepozná, dokonca otázku náhrady trov nemožno posúdiť ani podľa ustanovenia iného zákona, no v takom prípade je podľa názoru odvolacieho súdu namieste použiť čl. 4 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Podľa § 142 ods. 3 O.s.p. (účinného do 30.06.2016) aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Podľa názoru odvolacieho súdu, keď je strana sporu v základe nároku úspešná a výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu, nezodpovedá princípu všeobecnej spravodlivosti rozhodovať o trovách konania podľa § 255 CSP podľa pomeru úspechu zohľadniac čisto matematicky výšku uplatneného nároku a výšku priznaného nároku. Princípu všeobecnej spravodlivosti a rozumnému usporiadaniu procesných vzťahov zodpovedá použitie normy už neúčinného ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p., ktorú by odvolací súd zvolil, ak by bol zákonodarcom, pretože podľa jeho názoru iba jej použitie je v danom spore spravodlivé. Priznanie náhrady trov konania v plnom rozsahu však tiež znamená, že ak súd prvej inštancie bude rozhodovať o konkrétnej výške trov, nebude vychádzať z výšky uplatneného nároku, ale z nároku priznaného.

28. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP v napadnutých výrokoch I. a III. ako vecne správny potvrdil.

29. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli plne úspešní žalobcovia, a preto im odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).